Funcţionarea comisiunilor de anchetă

instituite pe lângă Preşedinţia Consiliului de miniştri şi a Comisiunei de judecată

Textul Decretului-lege

D. GENERAL ANTONESCU a dat următorul decret lege:

GENERAL ION ANTONESCU,
CONDUCATORUL STATULUI ROMAN
ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI

Având în vedere raportul d-lui Ministru Secretar de Stat la Departamentul Justiţiei cu Nr. 131615 din 26 Septembrie 1940,

In baza dispoziţiunilor Decretelor-Legi Nr. 3052 din 5 Septembrie şi Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940;

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru funcţionarea Comisiunilor de anchetă instituite pe lângă Preşedinţia Consiliului de Miniştri şi a Comisiunii de judecată.

ART. 1. — Comisiunile instituite prin Decretele-Legi Nr. 3075, 3078, 3079 din 7 Septembrie 1940, 3114 din 11 Septembrie 1940 şi 3130 din 14 Septembrie 1940, prin Decizia Ministerială Nr. 4726 din 10 Septembrie 1940 şi prin Decretul-Lege Nr. 3225 din 24 Septembrie 1940, vor funcţiona potrivit dispoziţiunilor de mai jos.

ART. 2. — In exercitarea atribuţiunilor lor, Comisunile de anchetă vor putea uza de următoarele mijloace:

a) Vor putea audia martori şi informatori.

b) Vor putea face descinderi şi constatări de orice fel la faţa locului, fie la instituţiuni publice, fie la persoane sau întreprinderi particulare, putând ridica orice act, document, piesă justificativă, etc., socotite necesare Comisiunii, cu dresare de proces-verbal.

c) Vor putea ordona expertize în chestiunile de ordin technic şi de specialitate.

d) Vor putea ordona Comisiuni rogatorii adresate instanţelor judecătoreşti, parchetelor sau cabinetelor de instrucţiune de pe lângă aceste instanţe, fie prin intermediul Ministerului de Justiţie, fie direct.

Audierile de martori, descinderile şi constatările la faţa locului, vor putea fi efectuate fie de către Comisiune, asistată de secretar, fie de către sub-comisiuni delegate de Preşedinte şi compuse din unul sau mai mulţi membri ai Comisiunii, asistaţi de către unul din judecătorii sau supleanţii delegaţi pe lângă comisiune.

Audierea martorilor şi experţilor se va face sub prestare de jurământ.

e) Vor putea cere comunicarea oricăror piese, acte, documente, dosare aflate în păstrarea oricărei autorităţi sau serviciu public.

f) Vor putea obliga pe orice persoană chemată înaintea sa, să depună în termen de maximum 10 (zece) zile un memoriu scris asupra lămuririlor ce i se vor cere. Refuzul depunerii acestui memoriu în termenul fixat, nu va putea împiedeca încheerea lucrărilor definitive.

La descinderile efectuate de Comisiune, acestea vor putea cere asistenţa procurorului. Dreptul de a emite mandate de arestare aparţine Comisiunilor compuse exclusiv din magistraţi, iar în Comisiunile mixte numai completului de magistraţi.

ART. 3. — Toate probele administrate înaintea Comisiunii sau delegaţilor săi, se vor efectua după normele prevăzute în Codul de Procedură Penală.

ART. 4. — Pentru lucrările curente, Comisiunile vor putea funcţiona constituite cu majoritatea membrilor lor.

Ordonanţa prin care se sezisează Comisiunea de Judecată se va da cu majoritatea absolută a membrilor Comisiunii respective, în prezenţa a cel puţin 2/3 din numărul membrilor Comisiunii.

In contra acestor ordonante nu există nici o cale de atac.

ART. 5 — Comisiunile au dreptul de a cere acte sau documente dela orice autoritate, instituţiune, întreprindere sau persoană, sub sancţiunea prevăzută de art. 243 din Codul Penal.

Toţi cei ce vor da cu rea credinţă informaţiuni inexacte sau vor ascunde acte ori fapte cunoscute de ei, se vor pedepsi cu pedepsele prevăzute de Art. 277 şi urm. din Codul Penal.

Procesele-verbale care constată infracţiunile de mai sus, se vor trimite parchetului tribunalului care va deschide acţiune publică.

ART. 6. — Comisiunile de anchetă pot cere revizuirea hotărîrilor definitive, în afară de cazurile prevăzute de Codul de Procedură Penală şi Codul de Procedură Civilă şi atunci când constată că au fost comise crime sau delicte, ori că interesele Statului au fost primejduite cu rea credinţă şi violenie.

In toate cazurile prescripţiunea de orice natură, nu poate fi invocată, iar amnestiile acordate nu operează.

ART. 7. — In scopul conservării bunurilor esite din patrimoniul public şi aflate la particulari, comisiunile vor putea cere parchetelor aplicarea de sigilii şi orice alte măsuri conservatorii.

Din momentul aplicării acestor măsuri, bunurile sunt lovite de indisponibilitate.

In ce priveşte bunurile înscrise în cartea funciară, măsura indisponibilităţii se va comunica de Comisiune judecătorului de Carte Funciară spre notare.

ART. 8. — Lucrările Comisiunii sunt secrete.

Părţile nu se pot apăra decât personal şi prin depunere de memorii.

ART. 9. — Secretul profesional nu poate fi în niciun caz invocat în faţa Comisiunilor sau delegaţilor lor.

ART. 10. — Legea responsabilităţii ministeriale se suspendă.

ART. 11. — In afară de personalul şi membrii numiţi sau delegaţi în baza decretului de instituirea acestor comisiuni, comisiunile vor putea cere ministerului de justiţie delegarea unui judecător de şedinţă, supleanţi şi grefieri, iar dela ministerul de finanţe se vor putea delega referendari dela Inalta Curte de Conturi.

ART. 12. — Funcţionarii delegaţi pe lângă Comisiuni vor depune jurământ înaintea preşedintelui comisiunii respective.

ART. 13. — Actele adresate comisiunilor, extrasele din registre şi orice lucrări cerute de comisiuni precum şi corespondenţa acestora, vor fi scutite de orice fel de timbru şi taxă.

ART. 14. — Regulamente speciale vor putea determina organizarea şi modul de lucru al fiecărei comisiuni.

ART. 15. — Se institue o comisie de judecată a tuturor neregulilor săvârşite şi constatate, compusă din primul preşedinte al Inaltei Curţi de casaţie şi din preşedinţii de secţii, care va fi sesizată prin ordonanţa de trimitere în judecată a celui vinovat, pentru aplicarea sancţiunilor. In caz de lipsă sau împiedecare, primul preşedinte va fi înlocuit de preşedintele de secţie cel mai vechi în grad, iar preşedinţii de secţie, printr'un consilier desemnat de primul preşedinte.

Inaintea comisiunii, cel trimis în judecată se va putea apăra personal sau prin avocat.

Comisiunea va judeca în complet de minimum 3 membri, hotărîrea putându-se lua cu majoritate, fără arătarea părerii minorităţii, dacă ar fi.

Probele şi contraprobele se vor efectua numai înaintea comisiunilor de anchetă. Instanţele de judecată nu vor putea să le refacă şi nici să admită probe noui.

Deciziunile comisiunilor de judecată sunt definitive: ele nu se pot ataca nici pe calea recursului.

ART. 16. — Se institue pe baza decretului-lege nr. 3168 din 17 Septembrie 1940, un secretariat general al comisiunilor de anchetă pe lângă preşedinţia consiliului de miniştri, depinzând de ministerul de justiţie.

ART. 17. — Secretariatul are următoarele atribuţiuni:

1. — Coordonarea lucrărilor tuturor comisiunilor.

2. — Primirea tuturor reclamaţiunilor şi denunţurilor precum şi repartizarea lor la autorităţile şi comisiunile respective.

ART. 18. — Secretariatul general va comunica direct cu autorităţile care vor fi obligate a da informaţiunile cerute.

Dat în Bucureşti, în 26 Septembrie 1940.

Conducătorul Statului Român
şi Preşedintele Consiliului
de Miniştri
GENERAL ION ANTONESCU
Ministrul Justiţiei
MIHAIL ANTONESCU

Expunerea de motive

Decretul de mai sus e însoţit de următoarea expunere de motive a d-luj ministru al justiţiei:

Domnule General,

Opinia publică românească a aşteptat ani dearândul soluţionarea abuzurilor şi pedepsirea aspră a fraudelor prin exemplul moralizator al judecăţii.

Legile instituite uneori cu acest scop — de cele mai multe ori fără sinceritate — n'au dat rezultate. La aceasta a contribuit şi sistemul procedural, care constituia mai curând un mijloc de garantare a celui învinuit, decât o rapidă şi sigură sancţionare a vinovaţilor.

Prin decretele-legi Nr. 3075, 3078 şi 3079 din 7 Septembrie 1940, Nr. 3114 din 11 Septembrie 1940, Nr. 3130 din 14 Septembrie 1940, Decizia Ministerială Nr. 4726 din 10 Septembrie 1940 şi Decretul-Lege din 3225 din 24 Septembrie 1940 s'au instituit următoarele Comisiuni de Anchetă şi Cercetare :

1. Comisiunea pentru controlul fondurilor înzestrării armatei;

2. Comisiunea pentru controlul averilor foştilor demnitari;

3. Comisiunea pentru controlul Străjii Ţării;

4. Comisiunea pentru controlul devizelor;

5. Comisiunea pentru controlul gestiunii şi administraţiei Secretariatului General al Palatului Regal;

6. Comisiunea pentru revizuirea proceselor politice şi sancţionarea magistraţilor vinovaţi;

7. Comisiunea pentru controlul fondurilor Frontului Renaşterii Naţionale, Partidului Naţiunii, Serviciului Social;

8. Comisiunea pentru controlul concesiunilor şi prospecţiunilor miniere;

9. Comisiunea pentru cercetarea şi trimiterea în judecată a celor ce au comis crime şi delicte cu prilejul reprimării acţiunilor politice ;

10. Comisiunea pentru controlul fondurilor secrete şi ale ordinei publice din ultimii 10 ani.

Proectul ce vă supun urmăreşte să asigure tuturor comisiilor de anchetă şi judecată instituite până astăzi, precum şi pentru cele ce se vor institui, o procedură uşoară, rapidă şi sigură pentru ca aceste Comisii să-şi poată îndeplini marea misiune de reînoire morală a Statului nostru.

De asemenea, acest proect asigură readucerea în patrimoniul public a bunurilor şi sumelor eşite prin fraudă, dând Comisiilor dreptul de a asigura împiedecarea înstrăinării lor de către cei urmăriţi.

Măsuri aspre, pentru vremuri aspre.

Tot atât de necesară, însă, pentru a reda vieţii publice prestigiul onestităţii.

Compunerea Comisiilor din cei mai înalţi magistraţi ai Statului şi profesori universitari constitue — credem — cea mai obiectivă şi serioasă garanţie că Justiţia moralizatoare, ce se va face, nu va depăşi niciodată limitele obiectivităţii şi dreptului.

Mnistrul Justiţiei
MIHAI A. ANTONESCU
26 Septembrie 1940.

Salariile şi remuneraţiile

slujbaşilor publici cu mai multe funcţiuni

Articolul 4 al Decretului-Lege Nr. 3123 din 13 Septembrie 1940, publicat în Monitorul Oficial Nr. 214/1940, a fost complectat cu următorul aliniat :

„Până la stabilirea normelor legale definitive de salarizare a funcţionarilor publici, se vor putea plăti salariile şi remuneraţiile funcţionarilor publici care ocupă mai multe funcţiuni ori delegaţiuni cu condiţia ca totalul sumelor nete astfel primite să nu depăşească lunar lei 30.000.

„In aplicarea acestor dispoziţiuni se vor respecta în totul şi limitele maxime prevăzute prin Jurnalul Consiliului de miniştri cu nr. 1998 din 13 August 1940".

Controlul averilor foştilor demnitari

COMUNICAT

Monitorul Oficial de azi publică un decret desvoltător şi cu caracter regulamentar privitor la controlul averii demnitarilor publici, precizând obligaţiile de declaraţie ale demnitarilor, ale membrilor familiei acestora, precum şi a terţilor detentori de bunuri şi valori; deasemenea regimul indisponibilizării bunurilor numai în mâna demnitarilor, cu dreptul de înstrăinare în anumite condiţiuni.

DOUĂ COMUNICATE ALE M. A. N.

Verificarea situaţiei tuturor

acelora cari n'au fost concentraţi începând din Martie 1939 şi până azi

Ministerul apărării naţionale a luat măsuri ca prin ofiţeri de Stat Major, numiţi pe răspunderea comandanţilor Marilor Unităţi, să se verifice situaţia tuturor acelora cari n'au fost concentraţi începând din Martie 1939 şi până azi.

Acest control angajează răspunderea directă a celor numiţi să-l efectueze.

Cei ce vor fi găsiţi în neregulă, precum şi cei din a căror vină s'a produs neregula, vor fi sancţionaţi potrivit legilor în vigoare.

La ministerul apărării naţionale, s'a constituit un birou pentru primirea tuturor denunţurilor, în această privinţă.

Acest birou va primi denunţuri şi asupra militarilor cari au făcut averi în ultimul timp.

Un plutonier major trimis în judecata

Curţii Marţiale pentru nereguli săvârşite cu ocazia concentrărilor

Plutonierul major Mănăilă Marin, din corpul de gardă a fost trimis în judecata Curţii marţiale a comandamentului militar al Capitalei, pentru nereguli săvârşite cu ocazia concentrărilor.

La percheziţia făcută s'a găsit în domiciliul său un număr de 91 polite, în sumă de circa 1.000.000 lei, bani daţi cu împrumut la diferite persoane.

Deasemenea s'a mai constatat că susnumitul şi-a construit un imobil cu 3 apartamente în comuna Militari.

Desfiinţarea direcţiunii publicităţii

din subsecretariatul de stat al presei şi propagandei

D. general Ion Antonescu, conducătorul statului, a dat următorul decret:

Generalul ION ANTONESCU,
Conducătorul Român şi Preşedintele Consiliului de Miniştri

Având în vedere raportul d-lui Subsecretar de Stat pentru Presă şi Propagandă, de pe lângă Preşedinţia Consiliului de Miniştri nr. 64959 din 25 Septembrie 1940.

In baza dispoziţiunilor decretelor legi nr. 3052 din 5 Septembrie şi 3072 din 7 Septembrie 1940;

AM DECRETAT ŞI DECRETAM:
DECRET-LEGE

Privitor la desfiinţarea Direcţiunei publicităţii din subsecretariatul de stat pentru presă şi propagandă.

ART. I. — Pe data publicării în Monitorul Oficial al prezentului decret-lege, Direcţiunea publicităţii din subsecretariatul de stat pentru presă şi propagandă, prevăzută de art. 21 şi următorii din legea pentru coordonarea şi modificarea unor dispoziţiuni din legile privitoare la Instituţiunile de propagandă, publicată în Monitorul Oficial Nr. 201 din 31 August 1938, se desfiinţează.

ART. II. — Toate fondurile, bunurile mobile, creanţele de încasat precum şi obligaţiunile Direcţiunii publicităţii, vor fi executate prin bugetul subsecretariatul de stat pentru presă şi propagandă.

ART. III. — Funcţionarii bugetari ai Direcţiunii publicităţii, numiţi în mod legal trec într'un cadru disponibil din care vor putea fi luaţi de către preşedinţia consiliului de miniştri, subsecretariatul de stat pentru presă şi propagandă şi încadraţi în bugetul acestui subsecretariat de stat, pe măsură ce vor deveni posturi vacante, pentru a fi utilizaţi în funcţiuni şi grade chiar inferioare celor avute la acea direcţiune, după nevoile direcţiunilor şi serviciilor şi în raport cu specialitatea fiecăruia.

ART. IV. — Toate dispoziţiunile din legea pentru coordonarea şi modificarea unor dispoziţiuni din legile privitoare la instituţiunile de propagandă, relative la Direcţiunea publicităţii, contrarii legii de faţă, se abrogă.

Dat în Bucureşti la 25 Septembrie 1940.

Conducătorul Statului Român
şi Preşedintele Consiliului de Miniştri
General, (ss) ANTONESCU
Nr. 3255 din 25 Sept. 1940.

Situaţia in Extremul Orient

In ultimul timp, ca o repercusiune a războiului european, — înfrângerea Franţei şi Olandei şi intensificarea luptei cu Anglia, — mai multe fapte deosebit de importante s'au înregistrat în Extremul Orient, în legătură cu vechiul antagonism de interese dintre Statele Unite şi Japonia.

Statele Unite, în virtutea solidarităţii anglo-saxone ce le leagă de poporul britanic, pe care îl consideră ca primul element al securităţii lor în Atlantic, au întreprins o intensă activitate diplomatică de apropiere cu Anglia, apropiere ce se materializează între altele, în Extremul Orient şi în Pacific, prin discuţiunile în curs în jurul bazei navale dela Singapour şi acelea avute cu reprezentanţii directi ai Australiei.

Această tendinţă de întărire a siguranţei Statelor Unite în Pacific, menită să asigure bunul mers al afacerilor americane şi securitatea protectoratului Filipinelor şi a posesiunilor olandeze, nu este văzută însă cu ochi buni la Tokio. Lucru firesc, de oarece opoziţia de interese dintre Japonia şi Statele-Unite nu datează de azi. De altfel, ziarul japonez „Kokumin Schimbun" expune în termeni categorici această nemulţumire: „Japonia— scrie ziarul—se va opune prin toate mijloacele ca Statele Unite să se fixeze la Singapour. Anglia şi Statele Unite să ia seama. Menţinerea hegemoniei navale în partea de Apus a Pacificului este vitală pentru Japonia".

In acelaş timp, Japonia, după anumite discuţiuni diplomatice avute cu reprezentanţii Franţei, atât la Tokio cât şi la Hanoï, a debarcat trupele sale în Indochina.

Japonia, care a declarat formal că nu are pretentiuni teritoriale faţă de Indochina, tară ce rămâne sub protectorat francez, a obţinut acest acord cu Franţa pentru a satisface nevoile sale militare împotriva Chinei.

Cum aprovizionarea guvernului Cian-Kai-Shek prin Indochina era întreruptă în baza unei înţelegeri anterioare, debarcarea trupelor japoneze nu poate avea decât un scop strategic : atacarea directă a Chinei prin provincia Yunnan. Cât despre aprovizionarea guvernului chinez, este probabil că ea se va face ca şi în trecut, prin Birmania, datorită îngăduinţei britanice, cu atât mai mult cu cât acordul anglo-japonez încheiat de d. Churchill pentru 3 luni, avea un caracter provizoriu.

Debarcarea armatei japoneze în Indochina şi ocuparea anumitor baze aeriene şi navale din această ţară, mai prezintă însă o latură interesantă şi anume : reduce mult potenţialul militar al bazei britanice dela Singapour, lucru desigur destul de neplăcut în cazul de faţă şi pentru Statele Unite.

Explicaţia : Singapour este cheia sistemului de apărare englez între Oceanul Indian şi Oceanul Pacific şi principala securitate a Indiei, iar pentru Statele Unite este singura bază navală serioasă posibilă, căci celelalte sunt prea depărtate sau — ca Filipinele — greu de apărat.

Pe de altă parte, o victorie japoneză decisivă asupra Chinei într'un viitor mai apropiat, ar da imperiului nippon posibilitatea să-şi îndrepte forţa armată spre răsăritul Oceanului Pacific, pe coasta căruia America, destul de îngrijorătoare în duelul de multiple interese ce existau până ieri, nu se văzuse încă singură şi direct ameninţată.

Iată deci nu trebuie să ne mire faptul că în urma acestei situaţii preşedintele Roosevelt a desemnat de curând alcătuirea unei comisiuni a consiliului de miniştri pentru punerea în aplicare a proectului de lege relativ la serviciul militar, şi că în ultimele zile, unele telegrame din sursă japoneză anunţă că „flota americană din Pacific a părăsit Singapour, spre a fi gata pentru orice eventualitate în cazul când schimbări fundamentale s'ar petrece în Extremul Orient".

In afară de această precauţiune de ordin militar, se dau ca probabile măsuri severe de control a carburanţilor, fierului şi tuturor celorlalte mărfuri pe cari Japonia le cumpăra până acum din Statele Unite în mari cantităţi, ceia-ce ar putea avea urmări serioase pentru aprovizionarea Japoniei, al cărui comerţ cu Statele Unite şi Imperiul Britanic reprezintă circa 2/3 din comerţul său global.

GR. O. I.

AVOCAŢII REFUGIAŢI

Grea este sarcina repartizării şi plasării refugiaţilor, astfel încât să-şi găsească fiecare un nou rost şi la durerea de a-şi părăsi ţara unde s'au născut să nu se adaoge înfrângerea în lupta pentru existenţă.

Pentru aceasta nu e destul acţiunea oficială, ci trebue şi înţelegerea frăţească a particularilor.

O situaţie dintre cele mai grave este aceea a liberilor profesionişti, pentru cari e foarte greu a-şi înjgheba o clientelă. Căci aceasta cere timp. Aşa sunt, de pildă, avocaţii.

S'au întrunit mai eri, avocaţii refugiaţi din Transilvania devenită ungurească. Şi au cercetat posibilităţile de ajutorare a lor. Este, de sigur, în prim rând, solidaritatea lor: să se sprijine reciproc, să intervină unul pentru altul şi cel care şi-a găsit un rost, să nu-i neglijeze pe ceilalţi.

Dar s'a mai relevat, în adunarea avocaţilor refugiaţi, o soluţie, care ar fi cea mai potrivită: locurile în contencioasele diferitelor instituţii, ocupate până acum de avocaţii evrei cari au fost radiaţi din barou şi cari deci nu mai pot profesa, să fie ocupate numai de avocaţi refugiaţi, până ce se va găsi un rost pentru fiecare.

Pentru aceasta este nevoe, pe deoparte, de înţelegerea instituţiilor în cauză dar şi de o recomandare hotărâtă din partea statului.

Oricine poate da un sprijin, cu gândul sau cu ştiinţa sa fraţilor noştri refugiaţi, e dator să nu întârzie a li-l da.

MAJESTATEA MORŢII

Din ororile făptuite anii trecuţi, de comuniştii spanioli, impresionau nu numai sălbătăciile propriu zise, ale celor setoşi de sânge, nu numai lipsa de respect faţă de tot ceeace reprezintă religie şi credinţă, cât mai ales nesocotirea cinică, uluitoare, a majestăţii Morţii.

Expunerea barbară, în văzul lumii, a cadavrelor unor călugări, părea tuturora un act de demenţă ce întrecea în grozăvie tot ce ar fi putut inventa mai înspăimântător, imaginaţia bolnavă a unui călău ce ar fi vroit să împrăştie în jurul actelor lui, fiorii groazei şi ai teroarei.

Ne manifestam, pe acea vreme, uimirea că deslănţuirea patimilor a putut da unei ţări pacinice, spectacolul anticreştinesc şi antiuman al înlăturării respectului instinctiv pe care oamenii îl au în faţa misterului de nepătruns al Morţii.

Nu ne-am fi închipuit să vedem şi la noi adoptate aceleaşi metode, pe care le respinge, hotărît, nu numai evlavia cucernică a oricărui om din mulţime, dar şi dârzenia orcărui luptător înfierbântat de înverşunare.

Sunt cunoscute cele petrecute în toată ţara, cu prilejul represiunii, fără judecată, decretată după suprimarea lui Armand Călinescu; visul urît obsedează încă pe oricine îşi aminteşte lipsa de pietate elementară cu care morţii au fost expuşi în mijlocul străzilor din aproape toate capitalele de judeţ.

„Săracii" a fost esclamaţia involuntară a unei biete femei bătrâne, în faţa privelişti pe care o ofereau cele 9 cadavre trântite pe splaiul dela podul Sf. Elefterie, esclamaţie de milă simplă, umană, care a trimis-o în ghionţi pe bătrâna în beciurile umede ale poliţiei.

O floare era un delict; o lacrimă, un sacrilegiu şi o lumânare, o crimă !

La toate acestea se adaogă o grozăvie — şi mai cumplită şi mai inutilă — pe care n'am auzit-o până azi şi pe care, în termeni mişcători şi simpli, o descrie doctorul Şerban Milcoveanu, în coloanele ziarului „Buna Vestire".

Florea Găman, din Slatina, elev de liceu — un copil de 16 ani şi jumătate — este arestat în ziua de 22 Septembrie 1939 şi cum era bănuit că avea sentimente legionare, este ales dintr'un grup de 10 să fie sancţionat ca periculos ordinei publice.

Un gardian îl duce în pădurea Strehareţ şi-l culcă la pământ cu mai multe gloanţe de revolver.

Moartea, înfiorată ea însăşi, n'a vrut să vină să ia un suflet de copil şi după câteva ceasuri Florea Găman, ciuruit de gloanţe şi scăldat în sângele rănilor, se târăşte până la marginea drumului, unde îl găsesc nişte trecători, cari îl duc în grabă la spital. Poliţia află, intervine să nu fie redat vieţii, copilul moare şi după ce micul cadavru este expus în curtea spitalului, familia este autorizată să-l înmormânteze în cimitirul oraşului. Calvarul bietului copil nu se termină nici aici, trupul lui nu găseşte pace şi linişte nici în groapa ţintirimului, căci ordine dela centru vesteau poliţia din Slatina că nu trebue să rămână nicio urmă a faptei săvârşite.

Noaptea târziu, după înmormântare, corpul a fost scos din groapă de poliţişti şi, cu două pietre de gât, trupul neinsufleţit al lui Florea Găman, de 16 ani şi jumătate, este aruncat în apa Oltului!

Oltul, mai omenos decât oamenii, l-a scos la mal, părinţii şi-au găsit copilul şi pentru a doua oară a fost înmormântat cel care a găsit însfârşit pacea eternă şi căruia mama, sfâşiată de durere, la parastasul oficiat Duminică, i-a şoptit, culcată pe mormântul ce închidea o suferinţă mai mare decât nevârstnicul şi schingiuitul lui trup :

— „A venit dreptatea, mamă !"

Nimic pe lume nu poate justifica o necruţătoare violare a majestăţii Morţii, mai crudă, mai teribilă, mai penibilă decât moartea însăşi!

...Aşa cum în fiecare oraş şi sat din lume, trecătorii, instinctiv, se descoperă în faţa celui ce e dus spre locul de vecinică odihnă, ne descoperim, azi, în faţa tuturor celor cărora nu li s'a respectat nici această majestate a Neantului de dincolo de viaţă, şi suntem încredinţaţi, cunoscând sufletul poporului român, că nu vor reînvia niciodată barbarii complet străine de tradiţia noastră creştină şi omenească.

I. VION

NOUL COMANDANT AL MARINEI

VICE AMIRAL EUGEN ROŞCA

Prin îndepărtarea din cadrele active ale marinei, a amiralului Bărbuneanu Petre, locul de comandant al marinei devenind vacant, d. general Antonescu, conducătorul statului, împlinind un act de înaltă dreptate, a numit în acest post pe cel mai vechi ofiţer de marină, vice amiral Eugen Roşca.

La plecarea mea din marină, în toamna anului 1937, dorind să asigur marinei regale o conducere demnă şi destoinică, am propus pe vice-amiralul Roşca în postul de comandant al marinei.

Acest ofiţer capabil şi instruit întrunea toate însuşirile superioare pentru această comandă.

Nu am fost ascultat. Activitatea marinei din ultimii trei ani a evidenţiat eroarea făcută.

Prin manevre făcute în forurile ministerului aerului şi marinei şi chiar mai sus, vice-amiralul Roşca a fost pus pe o altă linie, afară din marină, director al Institutului geografic militar, unde în ciuda dusmanilor săi, cu priceperea şi cunoştinţele sale superioare, a marcat un vădit progres în lucrările Institutului, unanim recunoscut de toţi şefii.

Vice-amiralul Roşca a îndeplinit în marină funcţiunile de comandant al distrugătoarelor, şef de Stat Major al Marinei şi comandant al diviziei de Dunăre, este absolvent al Şcoalei navale de război din Paris şi inginer electrician, astfel că aduce cu el pe lângă o solidă pregătire profesională, o competenţă şi o experienţă desăvârşită în toate problemele marinăreşti.

Sunt convins că acest distins comandant va isbuti să unească toate energiile sufleteşti ale marinei, asigurând acestei arme de elită o conducere rodnică, dreaptă şi cinstită.

Meritul cel mare revine însă d-lui general Antonescu, Conducătorul statului, care a ales şi a pus la locul cuvenit pe omul potrivit.

Vice-amiral I. BALANESCU

UN DUŞMAN AL NAŢIONALISMULUI

Ideia de patrie, dragostea de neam, conştiinţa naţională, credinţă strămoşească, tradiţie, tot ce formează solidaritatea fiilor aceluiaş neam, toată acţiunea constructivă ce se ducea pe acest tărâm, s'au izbit totdeauna de activitatea din umbră a unei organizaţii internaţionale oculte: francmasoneria. Răul cel mai mare, pe care l-a făcut francmasoneria, în ţările unde ea a putut să-şi afirme puterea, n'a fost numai faptul că a susţinut interesele particulare a unei clici, în dauna intereselor generale; nici numai amănuntul important că a ridicat în ierarhia socială — graţie legăturilor ei ascunse — mulţi mediocri şi venali, cari aveau doar meritul să asculte orbeşte de ordinele gradelor supreme şi misterioase ale marilor masoni din Occident.

Francmasoneria, prin însăşi structura şi concepţia ei, săpa temeliile oricărei încercări de unire naţionalistă, în cadrul intereselor aceluiaş popor. Dovezile concludente, — documente autentice emanate chiar dela organizaţiile masonice, — au scos în evidenţă rolul nefast pe cari l-au jucat lojile masonice în luptele fratricide din Spania şi din Franţa.

Francmasoneria a fost desfiinţată mai pretutindeni. Dar cine a studiat primejdioasa şi întinsa ei influenţă ştie că, mai ales acum, când iudaismul este în pericol, din cauze arhi-cunoscute, francmasoneria internaţională lucrează în umbră, mai îndrăsneţ şi mai tenace decât oricând.

Şi la noi, la adăpostul multor curioşi ori naivi, cari formau galeria numerică, o mână de interesaţi pusese stăpânire pe multe din posturile de conducere. S'a desfiinţat şi la noi francmasoneria, dar dacă cercetaţi cu atenţie numirile importante ce s'au făcut în diferite posturi înalte subt trecutele regimuri, veţi vedea că nici pregătirea, nici cultura, nici onestitatea, nu desemnau pe cei numiţi la atâtea nemeritate onoruri, ci o singură calitate: Adeziunea lor fidelă la „desfiinţata" francmasonerie.

Disensiunile, intrigile perfide, tendinţa de distrugere a oricărei activităţi bazată pe spiritul naţionalist, erau ţelurile de luptă ale celor cari ascultau de alte ordine, decât cele ale grijei faţă de ţara care îi adăpostea şi îi hrănea din belşug.

Pentru viaţa naţională, îndepărtarea marilor potentaţi ai masoneriei din toate posturile de comandă este un imperativ ce trebue executat fără întârziere, pentru că experienţa altor state, mai vechi, mai puternic cimentate, ne dovedeşte că nu există un duşman mai perfid şi mai răufăcător pentru naţionalismul creator, decât oculta masoneriei internaţionale!

Credinţă în viitorul României

de prof. MARIN ŞTEFĂNESCU

1940... Ni s'a sfâşiat ţara... Ni s'a luat Basarabia... Ni s'a rupt Bucovina.... Ni s'a schingiuit Ardealul.... Ţara noastră, care este locul, scena, unde ne-a orânduit Providenţa să ne facem datoria, este acum schilodită, înrăbrăniţă, în jale.

Am spus în multe rânduri, împreună cu toţi românii îngrijoraţi, ceeace trebue să facem ca să nu ajungem aici. Dar, nu numai că n'am fost ascultaţi, am îndurat oprelişte, deşi propovăduiam iubirea de neam până la religiozitate, până la un cult al Patriei. Şi acum... am ajuns în obidă, în trista stare în care suntem. Ne dojeneşte gândul.

Şi totuşi, avem credinţa, neclintită, împreună cu toţi bunii români, că lucrurile se vor desfăşura în aşa chip încât va birui dreptatea! Vom reintra în drepturile noastre sfinte. Şi avem, trebue să avem, viziunea României, că vom retrăi zile de măreţie românească. Este hărăzit neamului nostru un înalt destin.

Dar mai trebue să ştim că Dumnezeu ne-a încercat atât de greu, pentru ca noi să tragem cuvenita învăţătură. Să nu mai fim nepregătiţi cum am fost. Să nu ni se mai întâmple ce ni s'a întâmplat. Din suferinţă să se izvodească virtutea. Să avem o puternică armată română, nu pentru a răpi drepturile altora, ci pentru a ne apăra, cu orice preţ, ce este sfânt al nostru. Şi, la adăpostul unei puternice armate, să desvoltăm o strălucită cultură, civilizaţie, română. Să propăşim în artă, ştiinţă, filosofia universală, dar animaţi pururea de spiritul nostru tradiţional, românesc şi creştinesc. Spiritul să nu se lase robit de materie, ci să înobileze, să idealizeze, să spiritualizeze materia, să realizeze binele, morala, perfecţiunea.

Să ne pregătim, deci, cu muncă cinstită, cu demnitate, să fim gata, în vederea ceasului dreptăţii care va suna. Să ne ferim de extreme exclusiviste, excese care înjosesc. Să avem înţelepciune energică, o energie înţeleaptă. Să fim îngăduitori, da, însă nu pe propria noastră ruină. Bunătatea noastră să nu fie slăbiciune. Şi nici barbari să fim. Ci să avem cumpătenia, noblleţea, omenia, bravura, tradiţională, a poporului român. Să muncim din răsputeri, cu neprihană, dar rugând pe Dumnezeu să ne ajute. La temelia muncii noastre cinstite să fie credinţa noastră creştină, şi ea să ne încoroneze sârguinţa, strădania noastră, toate studiile. Să avem conştiinţa datoriei, cultul disciplinei raţionale, din convingere. Să avem, să fim, caractere.

Aşa neamul nostru românesc va împlini legea lui Dumnezeu, prin ştiinţă după învăţăturile lui Hristos, şi va fi el odată stegar al culturii, al civilizaţiei, în lume.

Şi cu toată jalea în care suntem acum, şi cu atât mai vajnic acum, noi avem, deci, trebue să avem, viziunea măreţului destin al României... Acesta este adevărul pe care noi trebue să-l propovăduim totdeauna, dar pe care, mai ales în aceste clipe de crudă încercare, trebue să-l rostim, să-l desvoltăm în conştiinţa poporului român. Şi noi avem credinţă neclintită în viitorul României..

Reglementarea afacerilor civile şi comerciale privind pe refugiaţii din Transilvania

Monitorul Oficial de azi publică un decret lege care stabileşte măsurile juridice excepţionale, provocate de evacuarea teritoriilor din Transilvania.

Acest decret lege reglementează termenele, executarea hotărîrilor, succesiunile, executarea hotărîrilor de divorţ, transcrierile, tutelele, dotele, ele privind persoanele şi bunurile ce se găseau in teritoriile evacuate.

Totodată, decretul-lege suspendă până la 15 Noembrie a. c., toate actele de urmărire şi executare făcute împotriva debitorilor cari la data de 30 August 1940, aveau domiciliul în teritoriile evacuate, şi cari azi domiciliază în cuprinsul ţării.

*

Tot Monitorul de azi publică un decret lege, privitor la înmatricularea firmelor comercianţilor şi societăţilor comerciale din teritoriile evacuate.

A fost desfiinţat bustul lui I. G. Duca

Sibiu, 25 Septembrie

Primăria municipiului Sibiu a ridicat bustul lui I. G. Duca, aşezat în parcul din faţa administraţiei financiare.

Deasemenea a schimbat numele străzii I. G. Duca în strada „Funarilor".